

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · II

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bergsoev02-shoot-idm139642590855552.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

»Der var engang en ung Mand. Han var saa glad - han kjørte alene den deiligste Vei ud i Landet. Veien bugtede sig vildsomt med Nøddebuske, Hvidtjørn, Roser og Caprifolier paa begge Sider. Ude i Skoven ventede Vennerne. Der vinkede Vinen, der fristede - det vidste han - Pigernes Skjønhed, rødmende som Aftensolens Guld, farlig og dog forfriskende som Nattens drivende Dug. Deiligt var det at kjøre! Morgenens saa mild, Luftningen saa lind, Sindet saa sundt, og Dugdraabeperleglans, hvor man saae hen. - Saa mødte han en ung Pige fra Byen. »Maa jeg kjøre med?« - Ja, det sagde nu ikke hun, men det sagde hendes Øine. - »Vær saa god,« sagde den unge Mand, »her er vel Plads til To.« Og saa kjørte de. - Hvor det gik! Over Sletter, gennem Enge, op ad Bakke, ind i Skovens Dybder, langs med de stille Søer og ned ad de bratteste Skrænter. - »Du vælter mig!« sagde den unge Pige. »Saadan en uregelmæssig Kjørsel er jeg, ved Gud, ikke vant til. Det er bedst, at vi see til vore Bekjendte, saa skal jeg presentere Dig for dem.« - »Men vi skulde jo ud i Skoven?« sagde den unge Mand. - »Der kunne vi altid komme,« svarede den unge Pige. »Pas blot paa Hestene! Den ene har een Gang været nærved at slaae op, og det kan spolere Kjoretøiet.« - Saa kjørte de til Bekjendtene, og dem var der nok af. En satte sig paa Bukken, en Anden paa Forsædet, Nogle bagpaa, Andre overskrævs paa Hestene, og - hvad der var det Værste - En satte sig lige hos den unge Pige. - »Nu er jeg nok godt oppe at kjøre!« tænkte den unge Mand; men han sagde det ikke. - »Vi have glemt Præsten,« sagde Bekjendtene; »det er det Allervigtigste.« - »Ja, Gud bevares!« svarede den unge Mand - og saa kjørte de til Kirken, hvor Præsten boede. Og Præsten tog en sort Kjole paa, en hvid Krave, et alvorligt Ansigt og et Ridderkors, og saa sagde han en heel Deel. - Saa kjørte den unge Mand videre. Men hvor vare de kornbølgende Sletter? Hvor de græsfriske Enge? Hvor de lyngklædte Bakker? Hvor vare de lokkende Dybder i de dæmrende Skove? Hvor de stille Indsøer med Bøgebladernes Hang mod de løvsorte Flader? Alt var Landevei - en ypperlig, bred, macadamiseret Landevei - lidt støvet rigtignok, og med ræklede Popler paa begge Sider. Men Kornet stod ypperligt paa Marken, Gjødningen duftede lifligt fra Agrene, og det var ægte Anglerkøer, der græssede paa Engene. - »Kjør blot lige ud ad Livets Landevei!« sagde Bekjendtene. »De kan aldrig tage fejl.« - 162 Og saa kjørte han lige ud. Det gik langsomt. Bekjendtene tyngede paa Vognen, og Sorgen paa hans Sind. - »Hvorfor kjører Du ikke raskere?« spurgte den unge Pige. »Vi er jo paa gode Veie. Jeg er det i det Mindste.« - Kort efter kom der en lille Dreng og hængte bag. - »Gratulerer!« sagde Bekjendtene. - »Tak skal De have!« svarede den unge Mand. - Men det blev ikke derved. Noget efter kom en lille Pige, - derpaa en lille Dreng og saa endnu en lille Pige. - »Nu blive vi nok snart for mange,« sagde den unge Mand. »Jeg er bange for at Kalvestegen slipper op, og at Hestene ikke kunne trække igjennem.« - »Aa, naar De først faaer Dousinet fuldt,« sagde Bekjendtene, »saa kan De snakke med.« - »Men Skoven?« spurgte den unge Mand. - »Skoven?« svarede Bekjendtene. »Er det passende for en Familiefader at tage i Skoven ved Aftentide? De gjør bedst i at vende.« - Og den unge Mand sendte endnu et Blik til den dæmrende Skov, et Længselens Suk til de rødmende Aftenskyer, til de stille Skovsøer, hvorover de lette Aftentaager begyndte at samle sig; en stille Klage til Vennerne, et lønligt Blik til Pigernes Skjønhed, farlig og dog forfriskende som Nattens drivende Dug - og saa vendte han. - »De er vist træt af at kjøre saameget?« sagde den af Bekjendtene, der sad ved Siden af den unge Pige. »Lad mig tage Tøilerne!« - Og saa tog han dem. - -